

Macron i la covid: si hi ha cap «culpable», són ell i els seus

Emmanuel Macron, en plena campanya | Flickr En Marxa

El 5 de gener, per segon cop, l'Assemblea Nacional Francesa aturava el projecte de llei d'enduriment del «passaport sanitari». Ho feia després que el president del país deixés anar la seva mala hostia contra els francesos no vacunats en una entrevista a Le Parisien en què deia que ell no estava per «cabrejar els francesos...» tot i que «als no vacunats realment els vull fotre i ho seguirem fent fins al final, aquesta és l'estratègia.»

Alhora, es va mostrava «bonista» afirmant que no malgrat tot ell els posaria a la presó ni els vacunaria a la força, quelcom que Itàlia diu que farà a partir del 15 de febrer en persones de més de 50 anys. L'endemà de la l'aturada, l'Assemblea Nacional Francesa aprovava el projecte de llei, tot i que encara ha de passar pel Senat sembla que sense problemes. Des de fa mesos, els ciutadans francesos han de presentar el seu carnet de vacunació o una prova de covid-19 negativa per accedir a cinemes, cafès o restaurants (fora i dins), grans magatzems, o utilitzar avió, tren i bus de llarga distància, museus, sales de concerts, parcs d'atraccions, monuments...

Ara, amb la nova llei, les restriccions s'afegiran a transports regionals, les proves no valdran i es perseguirà especialment qui utilitzi certificats falsos, amb multes de 1.000 euros i fins i tot presó. Algú pot pensar que a Macron se li va escalfar la boca i la va cagar, però no és així sinó tot el contrari. El copríncep d'Andorra va dir el que pensava i, sobretot, va aplanar el camí per tal que la xusma fes la feina bruta que ell no pot o no s'atreveix a fer, perquè si el més alt mandatari d'un país és capaç de vomitar odi d'aquesta manera contra una part dels seus ciutadans, després de mesos d'assenyalament diari, què no farà qualsevol guillat d'aquí en endavant? Com a mínim, afegir-se al llinxament públic, o bé, si és més atrevit i poca substància, anar més enllà i exercir la violència física contra les persones no vacunades pensant que aquesta té justificació absoluta.

Així funciona la violència feixista de sempre, avalada i promocionada per l'Estat amb l'aplicació de

mesures o lleis sense solta ni volta però que són sobretot assenyaladores d'algun col·lectiu no majoritari. En aquest tros de món que alguns anomenen «Occident», de sempre, quan anaven maldades, els amos assenyalaven algun minoria i l'anomenaven «culpable». A continuació, un cop ben conduïdes i alligonades, les masses estomacaven i agredien els «culpables». I al seu costat, la policia o l'estament militar els donava la raó perseguint els assenyalats amb l'aplicació de normes o lleis absurdes amb la violència que és pròpia de l'Estat aplicada de forma gradual: primer multes, després presó, etc.

Ara, hem sentit comunicadors preguntar què farien les persones vacunades amb un suposat parent no vacunat amb qui ningú no voldria compartir taula durant els àpats de Nadal, si soparien amb una persona no vacunada amb por, han anomenat «pandèmia dels no vacunats» l'onada actual, han parlat de confinar-los, excloure'ls del sistema sanitari, fer-los pagar l'ingrés hospitalari si en un moment donat es troben malament, etc. com si qui no s'hagués inoculat tingués una malaltia infecciosa, com si fossin la pesta. Només cal veure qualsevol fil de qualsevol xarxa social amb preguntes com les que he anomenat i llegir l'odi que s'ha construït des del poder contra les persones no inoculades amb rna per entendre que qui mana ha fet bé la seva feina.

I res és nou, perquè en el mateix «Occident», assenyalar persones sanes com a possibles transmissores del «gran mal» ja es feia, com a mínim, des de l'Edat Mitjana. I sempre seguint aquest esquema que he explicat. Així, les bruixes van ser acusades d'estendre la pesta negra, els jueus i els negres de malmetre la «raça» i els homosexuals d'estendre la sida, mentre una àmplia majoria social en cada un d'aquells moments històrics ho creia, els assenyalava com a culpables i participava en el linxament de formes diverses. Hi havia qui n'era part activa i participava en tantes humiliacions i atacs com podia i altres que, de forma passiva, es negaven a creure res que no digués qui manava en aquell moment sobre els assenyalats o miraven cap a un altre lloc. Avui, però, podem celebrar que això no és així.

El xoc profund que hem patit davant l'arribada de la covid ha estat duríssim, i més ho seran els seus efectes a mitjà i llarg termini. Però fins ara no ha destrossat els vincles humans que ens fan valorar les persones com a persones i no categoritzar-les, ara, com a vacunades i no vacunades. Ho han intentat, ho intenten ho intentaran, però alguns dels exemples que companys i companyes de l'Estat francès m'han explicat aquests darrers dies em donen aire per continuar respirant i no veient un cop més l'ombra feixista materialitzar-se en aquest continent. A l'Estat francès, a banda de qui mana, milions de persones no han caigut en aquest joc criminal i han desenvolupat resistències d'ajuda mútua que es basen, sobretot, en principis humanístics, d'amor cap als altres i de no acatar lleis injustes.

Altres, com passa sempre, s'han convertit en grans fidels i complidors de la Llei. I per això, perquè arreu d'Europa i arreu del món ens resistim a ser part d'aquest teatre macabre que tants cops han utilitzat, les titelles dels amos, polítics i presentadors mediàtics, assenyalen, estigmatitzen i insulten tant com poden qui ara ha estat posat en el punt de mira. No fos cas que als de baix se'ls acudís aixecar el cap i demanar-los explicacions per la desastrosa gestió que han fet fins ara d'aquesta pandèmia o per la destrossa de la sanitat pública que porta aparellada. El seu pla és ben clar: assenyalar, estigmatitzar i perseguir aquells damunt qui els de baix puguin llençar la ràbia acumulada després de dos anys de despropòsits. I ho exemplifiquen les paraules de l'eficient encarregat de la finca francesa.

Mentrestant, el nostre pla continua embullat, fet a trossos i bocins, mal farjat i poc actiu, encara. Alguns dels nostres diuen que no volen ser confosos amb l'extrema dreta; altres que estan plenament d'acord amb assenyalar i estigmatitzar els seus iguals, i això els situa en un altre lloc...; altres callen i miren l'horitzó esperant que ningú els demani que parlin; i moltes altres, cada dia més, ens afirmem com a diverses però decididament partidàries de la humanitat i dels drets individuals i col·lectius i pensem que la covid no es pot utilitzar com a excusa per malmetre encara més la vida de totes i tots. Per això, hem decidit agrupar-nos, coordinar-nos i intentar aturar aquesta infecció neoliberal i autoritària que va, com sempre ha anat, contra la vida de la

majoria. Per això hem decidit no callar davant l'assenyalament dels nostres iguals, hem decidit no callar després de ser part del silenci, hem decidit prendre la paraula i expressar públicament dubtes que moltíssima gent té i que quan es converteixen en preguntes incomoden tant qui mana que automàticament deixen de tractar-nos com a ximpls o menors d'edat.

Perquè cap sobirania de les moltes que fa dècades demanem i volem existirà si perdem la primera sobirania que ens fa ser persones, la sobirania sobre el propi cos; de la mateixa manera que la nostra individualitat, tal com la pensem, no serà res sense la col·lectivitat de què forma part. Però sobretot perquè qui cal assenyalar, aturar i combatre ara i sempre és qui damunt nostre continua mercadejant amb la vida al món i fent destrossa, omplint-se les butxaques alhora que assenyala suposats culpables que mai són ells malgrat sempre siguin ells.

Jordi Martí Font és escriptor i periodista.